Vejen til indre styrke

af Marianne Uhr Pedersen

www.santiagopilgrimme.dk

Vejen til indre styrke

En kollegas fortælling om hendes camino per bus plantede et sandkorn hos forfatteren til denne artikel. Sandkornet blev til en smuk perle - ligesom i en østers. Marianne Uhr Pedersen blev - som lyn fra en klar himmel - ramt af en uforklarlig måske dødelig sygdom. Hun tænkte: "hvis jeg skal dø, vil jeg have levet først". Så gik turen til Camino'en via Bilbao... Nu har hun været på Camino'en tre gange og hver rejse "har været unik i sin egen skønhed".

af Marianne Uhr Pedersen

Forord

Min baggrund for at skrive denne historie er mine oplevelser, og de erfaringer og indsigter som El Camino Santiago de Compostella har givet mig under min vandring, men så sandelig også efter at jeg er kommet hjem.

Der findes ingen rigtig eller forkert måde at "vandre" Camino'en, jeg gik, andre cykler, nogle rejser til hest, nogle overnatter på herberge, andre på hostels eller hoteller.

Der er ganske sikkert flere måder, men fælles for os alle er, at vi bevæger os imod Santiago.

MIN Camino kom til at bestå af tre rejser.

Jeg rejste første gang den 15. september 2009 i tre uger, anden gang den 15. juni 2010 i fjorten dage, og tredje gang den 15. september 2010, ligeledes i fjorten dage.

Det var mig af én eller anden grund magtpåliggende, at det blev inden for ét år, og det lagde sig til rette, så hver rejse startede den 15. i en måned. Èn af de ting der ikke kan forklares her i livet.

De første to gange rejste jeg alene, sidste gang i selskab med en anden kvinde.

Jeg er efterfølgende flere gange blevet spurgt hvilken rejse der var den bedste. Jeg bliver svar skyldig. Hver rejse har været unik i sin helt egen skønhed, og tilsammen er de blevet integreret i mig til en dybere indsigt i mig selv, og min tilgang til livet.

Vejen til indre styrke

Som jeg sidder her og tænker tilbage, så startede min indre rejse tilbage i november 2008.

Jeg møder en aften en tidligere kollega, som jeg ikke har set i flere år. Egentlig havde vi ikke haft så meget til fælles, men vi aftaler alligevel at spise frokost sammen et par dage senere. Jeg husker ikke hvad vi talte om, ud over at hun fortæller at hun og hendes mand, har været på en bustur på Camino'en i Spanien. En pilgrimsrute, man kan gå på tværs over Spanien.

Når jeg efterfølgende tænker på denne stund, så får jeg et billede af et sandkorn der finder vej ind i en østers, og der ligger det så og ruller og ruller, mens den udvikler sig til at blive den smukkeste perle.

Jeg kunne ikke slippe tanken om denne Camino, og jeg begyndte at søge informationer på nettet.

Umiddelbart virkede det ret vildt tænkte jeg, for uoverskueligt - og hvad kunne der ikke ske, hvordan skulle jeg finde vej, hvor skulle jeg begynde??? Der var flere spørgsmål end svar. Og perlen rullede.

Jeg nævnte henkastet for mine omgivelser, at det kunne jeg måske godt tænke mig... og hver gang jeg legede med tanken blev jeg lidt mere fascineret.

Jeg søgte stadig flere informationer på nettet, fandt flere hjemmesider skrevet af danskere... og jeg begyndte at tænke at hvis DE kunne, så kunne jeg måske også.

Jeg kunne også konstatere, at aldersspredningen var stor, og eftersom jeg var i fysisk god form, skulle DET så ikke være en hindring. Men jeg kunne ikke finde et startpunkt, hverken fysisk eller inden i mig selv.

I april 2009 sker der så det, at jeg som et lyn fra en klar himmel, bliver indlagt to gange med et anafylaktisk chok (en voldsom allergisk reaktion, hvor hele kroppen reagerer), aldrig prøvet før, og aldrig prøvet senere. Jeg gennemgår alverdens prøver, men der findes ingen entydig årsag.

Imidlertid får jeg den besked, at der er visse faktorer, som kan udløse et nyt anfald, eksempelvis fisk og skaldyr!! (farvel paella), bier!! (er der mange bier i Spanien?), kulde!! (ok, det er da til at undgå i Spanien), varme!! (*FARVEL CAMINO*). Jeg blev udstyret med en Epipen (en adrenalinsprøjte), som jeg skulle bære på mig konstant, og så kæmpede jeg ellers med frygten for at dø hen over sommeren 2009.

Helt frem til sidst i august, hvor jeg en dag tænker, ***at hvis jeg skal dø, så vil jeg altså have levet først***...

Jeg kan stadig ikke finde ud af , hvor jeg skal begynde, men en kollega har givet mig et telefonnummer til en kvinde, som skal af sted i september. Jeg ringer til hende for at høre hvor HUN agter at starte sin rejse, og hvad hun svarede ved jeg egentlig ikke, men i baggrunden hører jeg én sige Bilbao, og jeg fik fornemmelsen af, at alt faldt på plads.

Jeg søgte flyforbindelse på Travellink fra Kastrup til Bilbao, og sad så med to datoer til en rimelig pris, hvorefter jeg ringede til min arbejdsplads og bad om tre ugers ferie 14 dage senere.. jeg får en tilbagemelding om, at det er ok, imidlertid er den ene dato forsvundet... så jeg sidder med datoen den

15. september 2009. Eftersom jeg aldrig havde vandret før, tænker jeg, at det nok er klogest at bestille en enkeltbillet, hvis ikke det går, må jeg jo finde ud af at købe en billet hjem igen, og SÅ fik jeg travlt...

Jeg havde absolut INTET udstyr, endsige vandrestøvler, men HURRA for internethandel.

Jeg købte og jeg vejede og fik meget morskab ud af pludselig at skulle forholde mig til hvad et par bukser vejede… eller en tube tandpasta. Men støvler kunne jeg ikke finde.

Jeg havde et sted læst, at støvlerne skulle føles som om man gled ned i en strømpe… og jeg kunne altså ikke finde dét par strømper.

Jeg begyndte at overveje at gå på kompromis. Og så kommer jeg gående ned ad gågaden en dag, går forbi en skotøjsforretning og tænker at sådan bare lige for en god ordens skyld, og DER finder jeg dem, ganske få dage før afgang. Jeg nåede aldrig at gå i dem, og prisen pillede jeg af i Bilbao, men de bar mig hele vejen frem til katedralen i Santiago, med bare to små vabler, som jeg selv var skyld i fordi jeg valgte at overhøre de signaler jeg fik fra mine fødder.

Og sådan var min optakt til min vandring på El Camino Santiago de Compostela.

Jeg fløj via Barcelona til Bilbao, hvor jeg havde bestilt et værelse på et hotel, ud fra den tanke, at jeg ville have brug for at "lande" rent mentalt, og så ville jeg tage udfordringen op efter en god nats søvn og begynde min rejse mod Roncevalles, som jeg havde valgt som det punkt hvorfra min vandring skulle tage sin begyndelse.

Jeg ankom til Roncevalles sidst på eftermiddagen, i det store herberg var alle senge optaget, men jeg fik anvist en seng i en container sammen med 5 andre.. og jeg tænkte "Tak spids ", er det SÅDAN det bliver, betænkelig ved situationen var jeg, men nu er jeg jo en stovt jysk pige, så det skulle nu ikke få MIG til at give op. Det var koldt den nat, meget søvn fik jeg ikke, men det gjorde de andre nu heller ikke, og jeg var glad for, at jeg havde hørt om "lag på lag".

Jeg vågnede op til en kold og grå morgen, og trissede lidt rundt om mig selv.. og SÅ begyndte jeg at gå.

Uvidende om hvilken vidundelig rejse, der ventede mig og uvidende om HVOR stor en betydning denne indre og ydre rejse ville få i mit liv.

Jeg var en af de sidste, der begyndte at gå, jeg ville have denne start for mig selv, og som jeg begynder min vandring står solen op, og jeg føler dens livgivende stråler fylder mig med lys og varme - og fortrøstning.

På min vej stopper jeg ofte og tager billeder med mit lille, nye digital kamera af de detaljer der fanger mit øje.

Efter et par timer på denne måde bliver jeg opmærksom på en ung koreansk kvinde der går et stykke foran mig, og jeg ser at det er de samme ting der fanger vores opmærsomhed, og vi begynder at gøre tegn til hinanden om hvad vi ser. Efter at have gået lidt på denne måde, begynder vi at gå ved siden af hinanden.

Efter et stykke tid bliver vi indhentet af en lille franskmand, som passerer os med en dårlig undertrykt fnisen. Vi kigger på ham, på hinanden, og så begynder vi at tale sammen. Det er Nina fra Seoul, og hun fortæller, at længere fremme går der to andre kvinder fra Seoul, som hun ikke kender men har mødt på herberget.

Vi nærmer os en skov, og jeg følger skovens linje med øjnene. Dér - et godt stykke ude til højre - ser jeg den lille franskmand. Han er kommet væk fra camino'en, og jeg opløfter min stemme til højeste decibel med et "Monsieur, Monsieur", det lykkes mig faktisk at nå frem til hans øre, og han kommer luntende tilbage, mens vi står og venter på ham, hvor efter han passerer os med et "pardon", mens han kigger ned i jorden.

Og jeg får tanken "man skal passe på med, hvem man ler af, måske er det dem, der hjælper dig næste gang DU har brug for hjælp".
Vi indhenter de to andre kvinder fra Seoul og følges et stykke af vejen, indtil jeg lader mig falde bagud, har brug for at være alene.

Som en af de sidste ankommer jeg til mit overnatningssted, fire senge er der tilbage, da jeg er blevet skrevet ind er der kun èn tilbage, men jeg skal jo også kun bruge én.

I en overkøje, der fremstår som en dobbeltseng, ved siden af en ældre franskmand. NY oplevelse og personlige grænser, der bliver flyttet. Jeg sov nu for øvrigt ganske udmærket.

Næste morgen starter jeg som det mest naturlige ting i verden med at følges med Nina, Kim og en lidt ældre kvinde fra Seoul, jeg fik aldrig fat i hendes navn. Hun talte kun lidt, og meget dårligt engelsk men det forhindrede os nu ikke i at tilbringe en uforglemmelig tid frem til Pamplona, og aldrig vil jeg glemme det morgenmåltid vi delte dér under et træ, og hverken før eller siden har et morgenmåltid smagt mig så godt. Brombær, brød, nødder og bagte kartofler. Hvordan DET var gået til, fandt jeg aldrig ud af.

Vi deler hvad vi har, noget som jeg skal erfare hen ad vejen, bliver et kendetegn for MIN Camino.

Vi følges, og vi følges ikke, men hele tiden i en opmærksomhed på hvor de andre tre går.

Jeg kommer i en dyb samtale med Kim, og vi mister opmærksomheden på de to andre, og så er de væk. Vi går og ser os omkring og får så øje på dem langt oppe på en bjergskråning, jeg er blevet advaret tidligere mod at gå den vej, da den er farlig i regnvejr, men Kim er ikke til at stoppe, og jeg kan ikke få mig selv til at lade hende gå alene, så jeg følger efter.

ALDRIG før eller siden har jeg været SÅ bange på Camino'en.

Da vi er kommet et stykke op ad stien, ser jeg mig tilbage og kan konstatere, at det vil være mere farligt at gå tilbage end fremad.

Det regner, der er et lodret fald på min venstre side, en lodret stigning på min højre, og stien består af smattet ler og store sten. Vi når op til de to ventende kvinder, og går videre i dyb tavshed. Jeg vælger hvert skridt med omhu.

Vi kommer rundt om en kurve, og ser to lidt ældre kvinder kæmpe sig frem lidt forude, den ene går i sandaler. Da vi når frem til dem, tager Nina kvindens rygsæk og fortsætter med den på maven, og sin egen på ryggen - et billede på hjælpsomhed, som stadig står stærkt på min nethinde.

Og dér på denne uendelige, lange vandring slog det mig for første gang, at det at gå på Camino'en er som at gå gennem livet, nogle gange vover man sig mod bedre viden ind på en sti, som man egentlig godt ved at man ikke burde følge, men man gør det alligevel, nogle gange kan man vende om, men andre gange er man tvunget til at fortsætte, i håbet om at man klarer det alligevel.

Og vi KOM ned, og vi talte ikke så meget, men fulgtes nu alle fem.

Vi når frem til en lille by og mere eller mindre vælter ind på en bar, våde, udmattede og utroligt sultne. Vi forsyner os, mens vi langsomt kommer til hægterne. I baggrunden lyder der musik.

Jeg rejser mig og begynder at ryste arme og ben for at løsne musklerne, og få minutter senere befinder vi os alle i en eller anden form for dans, mens vi ler til hinanden. Heldigvis var der ikke andre gæster. Jeg har efterfølgende tænkt, at vi nok alle havde været lige bange der på bjerget, og det var lettelsens eufori der kom til udtryk i vores "dans".

Nogle strofer fra sangen "We can do it" går igen, og vi synger med og bliver lynhurtigt enige om, at vi kan gå det sidste stykke frem til Pamplona. Og det gør vi.

Vi ankommer efter mørkets frembrud til et utroligt stort herberg og finder en køje. Udmattede ind til sjælen. Det bliver en urolig nat, den unge mand i køjen over mig ligger meget urolig, og jeg bliver vækket mange gange.

Næste morgen vågner jeg så op til den erfaring, at min varme overtrøje er blevet stjålet. DET rystede mig langt ind i sjælen, det var så langt fra det billede, jeg havde af det at være pilgrim, at jeg havde svært ved at fordøje det. Og det kostede mig en tåre, siddende alene på en bænk midt i Pamplona, en tidlig morgenstund i september 2009.

Jeg måtte sige farvel til mine koreanske venner, og finde frem til den "Intersport" der lå i nærheden af bus-stationen, og som jeg havde bemærket på min vej mod Roncevalles.

Men alt har sin mening, og således også dette.

Jeg fik købt mig en ny trøje, og denne gang i postkasserødt, en farve som jeg elsker, den anden var fornuftig brun og beige, og jeg har efterfølgende tænkt mange gange at jeg var heldig med at den første blev stjålet, for jeg ELSKER min røde trøje, og jeg bruger den stadig selv om den er blevet noget medtaget.

Er det ikke sådan, at vi kan erfare set i bakspejlet, at det vi troede var det værste, rent faktisk viste sig at være det bedste?

Således rustet til at fortsætte min rejse fandt jeg mig en siddeplads ved bus-stationen, mens jeg overvejede hvad jeg skulle gøre.

Klokken var blevet mange, og jeg var ikke sikker på, om jeg kunne nå frem til næste by før mørkets frembrud. Som jeg sidder dér, begynder jeg at iagttage en kvinde der står ikke så langt fra mig. På en måde ligner hun en, der er på vandring, men hun bærer kun en meget lille taske på ryggen, så jeg bliver enig med mig selv om, at hun nok hører til i byen. Hun er efter min bedste mening ikke udstyret til en vandring på Camino'en.

Jeg spiser lidt af min indkøbte frokost, og så kommer kvinden hen og sætter sig ved siden af mig. Vi sidder lidt i tavshed og så præsenterer hun sig som Amy fra Kentucky, og spørger om jeg er på vej på Camino'en.

Det bekræfter jeg, og hun begynder at fortælle mig sin historie. Hun er flygtet fra en voldelig ægtemand og rejst med sine forældre til Grenada, hvor hun får den tanke, at hun må gå Camino'en. Uden ellers at gøre sig nogen overvejelser, pakker hun sin lille taske med de få ting hun har med, og begynder sin rejse mod Camino'en, og nu står hun så i Pamplona og ved ikke hvordan hun kommer videre.

Tiden er gået, så jeg foreslår, at vi tager en bus frem til næste by, jeg har tidligere gjort mig mine overvejelser om det at tage bussen i stedet for at gå, og er nået frem til, at rigtig eller forkert, kan kun JEG afgøre. Jeg har mange gange på min vandring på Camino'en haft Frank Sinatra i tankerne og hørt "I did it my way" for mit indre øre.

Og således med en ny ven på Caminoen når jeg frem til Puente la Reina.

Jeg får som noget af det første en forklaring på, hvorfor den unge mand i køjen over mig i Pamplona, havde ligget så urolig. En hospitalero er ved at tage sig af hans fødder, som er fyldt af store åbne sår, og jeg er forundret over, at han i det hele taget er i stand til at gå. Det bliver ikke sidste gang at jeg forundres over mennesker, der under store lidelser bare går videre, i en stålsat beslutning om at gå vejen til katedralen og Jakobs grav i Santiago.

Jeg havde i Danmark gjort mig en forestilling om, at jeg ville skrive dagbog, og derfor fandt jeg mig en solrig plet og begyndte at skrive, og jeg skrev, og skrev i næsten to timer. Så løfter jeg hovedet, og ser mig omkring og betragter flere andre, der som jeg sidder fordybet i at skrive, og jeg bliver bevidst om, at jeg har brugt NUET til at være i FORTIDEN.

Jeg pakker mine ting sammen og vender tilbage til øjeblikket.

Næste morgen går jeg så videre sammen med Amy, men vi kommer ikke langt før

Amy vender sig mod mig med tårerne trillende ned af kinderne, mens hun siger "da jeg mødte dig var jeg ved at give op, jeg vidste ikke hvordan jeg skulle komme videre", og jeg kom til at tænke på noget jeg havde læst ét eller andet sted i min søgen efter informationer om Camino'en.

Det handler ikke om hvad Camino'en kan give DIG, det handler om hvad DU kan give Camino'en.

Glade og med lette hjerter vandrer vi videre ud af Camino'en.

Det er på Camino'en som i livet, man kan godt følges, uden at man nødvendigvis behøver at gå ved siden af hinanden rent fysisk hele tiden. Det er vel nærmere en fælles opmærksomhed vi har på hinanden.

På Camino'en, som i livet, slår vi følge med mennesker et stykke ud af vejen, for så atter at skilles. Nogle vil vi møde flere gange, og alle har vi noget at give hinanden, og alle, vi møder, bidrager til at vi udvikler os som mennesker og bliver de unikke personligheder vi ER.

Som jeg husker det var det DEN dag jeg blev opmærksom på, at jeg gik i total TILLID.

Tillid til mig selv og i tillid til universet, jeg bekymrede mig ikke om eventuelle farer, om hvor jeg skulle få noget at spise, eller om jeg fandt en seng.

JEG VAR!
En følelse som har været mig en uvurderlig ballast dér, hvor jeg befinder mig NU, hvor jeg i skrivende stund netop har afsluttet et langt behandlingsforløb for brystkræft.

Vi er på vej gennem Navarra og vejen går ofte mellem vinmarker. Fristelsen til at smage på de modne druer, der hænger i tunge klaser, hvor jeg næsten får fornemmelsen af at de er ved at sprænges af den saft, der senere skal blive til en liflig rødvin, bliver mig for stor.

Jeg træder ud til siden og bemægtiger mig en klase. Amy udbryder forarget at det jo er at STJÆLE.

Og straks overfaldes jeg af dårlig samvittighed, en lille trøst er det dog at jeg har skåret mig med min fine nye schweizerkniv, så LIDT straf får jeg dog for min formastelighed. Det afholder mig nu ikke fra at nyde gudernes nektar.

Et stykke før byen Lorca kommer vi til en tunnel, der er fyldt af et gyldent lys. Jeg står alene og nyder synet og bliver fyldt af en følelse af ærefrygt, mærker historiens vingesus. Ud af hvad?

Jeg ser mig pludselig omringet af mellem 75 og 100 små salamandere, der cirkler rundt om mine fødder, og tiden står stille. Lige så pludselig som de er dukket op, lige så pludselig er de væk igen. Og jeg går ind i og igennem det gyldne lys.

Jeg følte en stærk symbolik i denne oplevelse, så jeg søgte, og fandt frem til, at salamanderen er knyttet til elementet ild, og den kædes sammen med troens kraft og med sjælens renselse i skærsilden.

Jeg føler lige NU, at jeg har været gennem skærsilden de sidste syv måneder, og det er TROENs kraft, der skal bære mig videre, og ja... min sjæl er blevet renset, forstået på den måde, at ved at blive konfronteret med min egen dødelighed, har jeg sorteret meget af hverdagens "støj" fra og har fået skærpet opmærksomheden på det væsentlige i livet.

Næste dag når vi frem til Estella, hvor jeg tager afsked med Amy og fortsætter min vandring.

Jeg havde hørt, at der et sted på den anden side Estella skulle være en fontæne, hvor rødvinen sprang. Jeg har nok set for mange film, for i mit hoved var det en STOR fontæner a la dem i Paris, men HOV, ude til højre kan jeg så revidere min opfattelse. Dér på en mur ser jeg, at der er en udskænkningshane med rødvin, og ved siden af én med vand.

Det er midt i middagsheden, så jeg tænker, at det må jeg hellere lade være med, hvem har brug for hovedpine under den stærke sol.

Jeg fortsætter men 500 meter længere fremme sidder et fransk par, jeg er kommet på hilsefod med, det vinker mig hen og byder på et glas, for som han, Charles, siger, når JEG som franskmand siger god for en vin, så er den værd at smage.

Som tidligere skrevet, så er der mennesker, man møder igen og igen, og Charles og Anne Marie, skal det vise sig, bliver en del af min "Camino-familie". Mennesker, som jeg oplever en helt speciel samhørighed med, og som jeg stadig har kontakt med her tre år senere.

Jeg fortsætter alene og kommer igen igennem en tunnel.

Lidt længere ude i horisonten ser jeg en skov der strækker sig til begge sider så langt mit øje rækker. Jeg følger Camino'en, så den går nok bare igennem skoven, tænker jeg. Og ganske rigtigt, jeg fortsætter ind i skoven...

og SÅ stopper jeg. Lidt længere ude til venstre hænger et skilt, der advarer mod VILDSVIN. Man må ikke bande, men jeg tænker "FUCK, HVAD gør jeg nu?"

I min forestillingsverden er vildsvin store, farlige og blodtørstige skabninger, som jeg bestemt ikke har lyst til at stifte nærmere bekendtskab med.

MEN jeg har jo konstateret, at jeg ikke kan gå uden om og at gå tilbage er ikke en mulighed, så HVAD gør jeg? Og så tager jeg mit lille kamera i venstre hånd og holder det parat til at blitze, løfter min vandrestav med højre, og tænker "kom bare an", og så ikke GÅR jeg, nej jeg SVÆVER, igennem skoven, mens jeg er intens opmærksom på hver eneste lille lyd og bevægelse.

Fornemmelsen af tid forsvinder. Et NU i højeste potens.

Sådan fortsætter jeg et par hundrede meter ud på den anden side af skoven, før jeg vender mig om, bare lige for at være sikker på, at der ikke er et vildsvin efter mig. Det er der heldigvis ikke, så jeg fortsætter min vandring. En halv time senere kommer en ung mand op på siden af mig, og vi går et stykke sammen i tavshed, hvorefter han på svensk siger "GODT, der ikke var nogle vildsvin", og vi fortsætter sammen et stykke videre.

Jeg SÅ ingen vildsvin, jeg havde på intet tidspunkt så meget som OVERVEJET, at der kunne være farlige dyr i Spanien, og jeg kan ikke lade være med at tænke på, at det var SKILTET der fik mig i højeste alarmberedskab. Vandrehistorier gør indtryk, fordi de indeholder noget der KUNNE være realistisk (der ER så for øvrigt vildsvin i Nordspanien).

Jeg havde hjemmefra haft en ide om, at jeg ville tænke over og forholde mig til nogle problemstillinger i mit liv.

Jeg oplevede det imidlertid ikke som om jeg tænkte, alligevel oplever jeg senere på dagen at blive opmærksom på, at det underlag, jeg går på ser "forkert" ud. Jeg kigger mig omkring og opdager, at jeg går inde midt i en vinmark og ser, at langt ude til højre går der pilgrimme på vej op over en stigning.

Jeg har det sådan, at jeg helst ikke går tilbage samme vej som jeg er kommet fra, men jeg er 58 år, og jeg HAR prøvet at bevæge mig i en retning, hvor det er gået op for mig, at det var den forkerte sti jeg var slået ind på, og ja så måtte jeg vende om og finde tilbage til dét, der for mig på det givne tidspunkt var den rigtige retning.

Min næste overnatning bliver i Villamayor de Monjardin, og jeg møder atter det franske par. Det skulle vise sig hen ad vejen, at selv om vi ikke tilsigtede det, og selv om der var flere overnatningsmuligheder, så fandt vi ofte en køje i umiddelbar nærhed af hinanden.

Og Villamayor de Monjardin skal vise sig at blive optakten til et helt specielt møde, og den oplevelse, der bliver den største og smukkeste perle i min samling.

Fortsættelse følger....

Vejen til indre styrke - del 2

En kollegas fortælling om hendes Camino per bus plantede et sandkorn hos forfatteren til denne artikel. Sandkornet blev til en smuk perle - ligesom i en østers. Marianne Uhr Pedersen blev - som lyn fra en klar himmel - ramt af en uforklarlig og måske dødelig sygdom. Hun tænkte: "hvis jeg skal dø, vil jeg have levet først". Så gik turen til Caminoen via Bilbao. Beretningen begyndte i Pilgrimmen nr. 24. Hér kommer fortsættelsen.

af Marianne Uhr Pedersen

Efter at være kommet velbeholden ud af skoven hvor der blev advaret mod vildsvin, og efter at være kommet ud af vinmarken, har min vandring nu ført mig frem til Villamayor de Monjardin.

Jeg møder igen den unge svenske mand, og vi bliver enige om at finde en bar. Han præsenterer sig som Mats og jeg præsenterer mig som Marianne... og det var så DEN samtale. Han får et glas øl og jeg en kop kaffe, og så sidder vi der i stilhed, ikke fordi stemningen er dårlig, eller fordi vi ikke kan finde noget at tale om, det er bare ikke nødvendigt. Vi deler en oplevelse og en stemning. Tavshed kan nogle gange sige mere end tusind ord.

Jeg har fundet min seng for natten i et refugium, der tidligere har været beboet af munke. Det er gammelt og har tykke mure, så der er lidt koldt, det er mørkt og der er ikke voldsomt meget plads. Men skråt over for "min" seng har det franske par Anne Marie og Charles slået sig ned, og ved siden af dem har Mats fundet SIN plads.

Og ja... så føler jeg mig omgivet af venner.

Aftensmaden indtages ved langborde i refugiet, og på min højre side sidder en lyshåret kvinde.

Jackie

Vi er ikke kommet langt ind i måltidet før hun vender sig mod mig og præsenterer sig som "Jackie, healer fra Canada", hvorefter hun i næsten samme åndedrag siger "Jeg MÅ simpelthen fortælle dig hvad JEG har oplevet i dag", og hun fortæller nu at hun denne dag har vandret sammen med en portugisisk kvinde.

På et tidspunkt går denne kvinde ud til siden for at træde af på naturens vegne MED rygsækken på. Længere ude af vejen kommer trangen over Jackie, og med den tidligere oplevelse for sit indre øje træder hun ud til siden og får sig sat på hug, også HUN med rygsækken på.

MEN AK!!! Jackie vælter bagover og ned i et brombærkrat, og som en anden skildpadde ligger hun nu der på ryggen, med benene i vejret, bukserne nede om hælene og kan ikke komme nogen vegne.

Hun hører stemmer oppe på vejen og ser ingen anden udvej end at råbe "HELP!!! HELP!!!".

Den portugisiske kvinde har taget nogle billeder af Jackies ryg, og det fremgår at hun faktisk er blevet voldsomt forrevet på ryggen. Ingen spøg når man skal gå med en rygsæk.

Hendes historie udløser imidlertid en hjertelig latter ved bordet, og alle sidder vi vel og tænker: JEG skal NOK huske at tage rygsækken af.

Efter spisningen sidder vi en større gruppe samlet ude foran refugiet i en skøn blanding af mange nationaliteter. Mænd og kvinder i forskellige aldre. Men latter er international og rækker ud over alle skel og barrierer, og vi ler meget denne aften...den eneste aften hvor jeg bliver SENDT i seng.

Og før jeg lægger mig til at sove, udveksler jeg et "godnat" med Anne Marie, Charles og Mats. - Jeg er i godt selskab.

Rigtig mange gange i løbet af den tid, der HAR været, og hvor jeg har kæmpet med

det kaos der opstod i mit hoved, og de fysiske konsekvenser af behandlingen mod brystkræften, er der dukket oplevelser og billeder op i min hukommelse fra Caminoen. Erindringsbilleder af tanker, følelser og erfaringer jeg, eller andre, har gjort.

Når jeg tænker på Jackie's oplevelse, rammer den ind i min egen fornemmelse af det, jeg har været igennem, hvor jeg tænker, at som hun faldt jeg ned af en skrænt med en tung byrde, der holdt mig nede, alene klarede jeg det ikke, men ved andres hjælp kom jeg op igen, og selv om jeg blev slemt forrevet…

Så går jeg videre.

Det er MEGET tidlig morgen, og det er stadig bulder mørkt, da jeg bliver vækket af et spyd af lys, som trænger gennem mine øjenlåg og borer sig ind i min hjerne.

Jeg vågner med et sæt blot for at konstatere at det er en anden pilgrim som roder rundt i mørket for at pakke sin rygsæk, på hans pande befinder der sig en tændt pandelampe. Han er ganske givet ikke opmærksom på, at når han bevæger hovedet fejer lyskeglen ukontrolleret ud i rummet og rammer i flæng.

Jeg vænner mig hen af vejen til den raslen der følger med når der bliver pakket rygsæk, hos nogle mere end hos andre. Det er en forstyrrende, men mere blød lyd. Min reaktion på pandelamperne er imidlertid den samme HVER gang, min hjerne bliver SPIDDET, og jeg vågner med et forskrækket sæt.

Jeg gik ofte og funderede over, hvad det var der drev de pilgrimme, der stod op, i mine øjne midt om natten, for ofte oplevede jeg, når jeg fandt hvile efter dagens vandring, at de lå og sov. Hvorfor gå i mørke når man ikke kan nyde synet af verden omkring sig? Var det MIN begærlighed efter at ville SE, der fik mig til at gå som en af de sidste, stort set hver dag. En higen efter ikke at gå glip af en detalje af den skønhed mit øje fangede i dagens lys? Eller var det måske bare fordi sengen er så dejlig varm om morgenen?

Nå! Op og ud i bad.... "I did it my way", står jeg og nynner mens vandet skyller forskrækkelse og nattens søvn af min krop. Jeg har BRUG for dette morgenritual, der for mig føles som en genfødsel. Jeg konstaterer hen ad vejen, at jeg er én ud af meget få, der har det sådan...og her gik jeg og troede, jeg var helt normal.

Britta

Da jeg kommer ud i dagens lys, ser jeg flere pilgrimme, der er ved at gøre klar til dagens vandring, specielt lægger jeg mærke til en ung kvinde, der er ser ud til at hvile meget i sig selv. Hun går før mig og jeg følger hende med øjnene.

Kæk og nysgerrig efter hvad vejen vil åbenbare for mig denne dag, begiver jeg mig afsted. Jeg er kommet et godt stykke ud ad vejen, da jeg ude i horisonten får øje på den unge kvinde; hun er stoppet op og begynder at gå over markerne ud til højre, og mens jeg går videre ser jeg, at hun har retning mod en ruin og tænker, at den vil hun nok kigge lidt nærmere på.

Jeg passerer stedet og går et stykke videre, da jeg kommer til at tænke på Jackie... TÆNK nu hvis det samme er sket for den unge kvinde...så KAN jeg da ikke bare gå videre…så jeg stopper op og venter. Endelig kommer hun tilbage og når op på siden af mig, og vi begynder at følges.

Det skulle blive indledningen til et dybt venskab, der består den dag i dag.

Britta er på Caminoen sammen med to veninder, som denne dag er gået forud. Britta er høj og har lange ben, så hun går hurtigere end jeg, men denne dag følges vi både fysisk og psykisk.

Vi er to hjerter og to sjæle fra forskellige verdener og forskellige generationer som finder fælles fodslag, vi taler om det lette, og vi taler om det svære...en tåre bliver fældet, men mest af alt så LER vi.

Britta er dyrlæge og hun er den eneste på Caminoen, jeg fortæller om min Epi-pen og advarslen om de faktorer, der kan udløse et nyt anafylaktisk chok. Måske tænker jeg, at når der ikke er en læge ved min side, så er det da ikke så tosset med en DYRLÆGE, hvis nu jeg får brug for hjælp.

Og vi gik og gik, og ind imellem måtte vi stoppe op for at få vejret efter et latteranfald, jeg kan ikke mindes hverken før eller siden at have grinet SÅ meget, og SÅ længe.

Det bliver min varmeste dag på Caminoen, og jeg er glad for at have Britta ved min side, varmen var én af de faktorer jeg frygtede. Det er en DEL af HENDES bidrag til Caminoen denne dag.

JEG kan så til gengæld fortælle en historie som er med til at ændre hendes syn på sin egen betydning i verden.

Som barn og ung er hun blevet flyttet rundt i verden i kraft af faderes job, og hun føler sig rodløs. Dybe venskaber har hun aldrig haft tid til at etablere, og hun har fornemmelsen af ikke at eksistere i andres bevidsthed og erindring.

Jeg kan så fortælle, at jeg har en meget nær og kær veninde, der havde samme oplevelse. Vi kendte hinanden fra vi var 10 til 15 år. Hvorefter hun flytter og bliver væk for mig. Jeg forsøger gennem årene at finde hende, men det lykkes ikke - ikke før vi mødes en dag 38 år senere. Også hun har fornemmelsen af ikke at eksistere i andres hukommelse, hvilket jeg så kan afkræfte. JEG havde aldrig glemt hende.

Når vi åbner vore hjerter og SER hinanden, sætter vi spor.

Vi går til hen på eftermiddagen. Vi har gået ca. 19 km og taler om at stoppe dagens vandring. Der har været 36 grader i skyggen hører vi senere, men efter et hvil bliver vi enige om, at denne dag er FOR fantastisk til at stoppe, og vi går 11 km mere i bagende sol, mens vi taler om ALT mellem himmel og jord, og vi LER.

Helt frem til byen Viana.

Da vi kommer forbi det første herberg er jeg FÆRDIG, udenfor sidder Mats, og han spørger om vi ikke vil bo dér, men Britta trækker mig med, idet hun siger "Vi skal op til kirken". Vi går videre og jeg SLÆBER min mørbankede krop op af trapperne til refugiet. Der møder vi Brittas to veninder, og mens de sludrer, får jeg mig et bad inden jeg falder om på min madras på gulvet.

Der går imidlertid ikke længe inden Britta kommer ind til mig og spørger om ikke jeg vil med til messe, egentlig vil jeg helst sove, men da det er Britta der spørger, går jeg med.

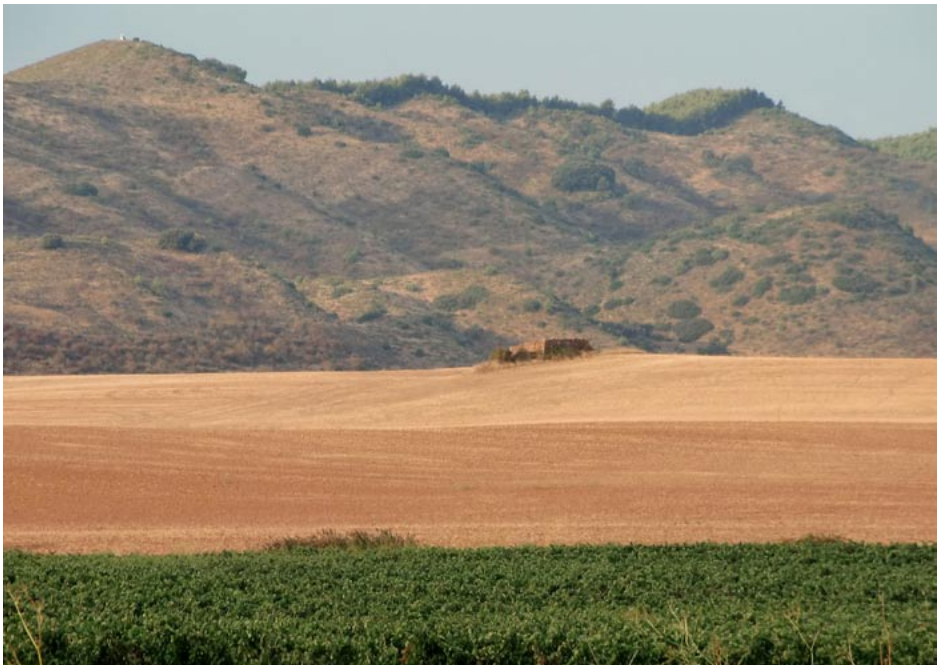

Hvad der skete kan jeg ikke forklare, men under messen begynder tårerne at trille ned af mine kinder, trætheden er væk, og jeg overgiver mig til øjeblikket og universet. Velsignelsen bliver lyst over mig og de fem andre pilgrimme, der er tilstede denne dag, og tårerne bliver ved med at trille.

Britta og de andre, heriblandt hospitaleroen ser undrende og lidt bekymret på mig, men respekterer min tavshed og tårernes trillen.

Efter at tårerne er tørret ind og før vi tager for os af det solide måltid, der venter, gør hospitaleroen os opmærksom på, at der er en fast tradition tilknyttet dette sted. Hver aften efter måltidet skal hver pilgrim synge en af sit hjemlands sange. De to franske søstre starter, og jeg når slet ikke at tænke på hvad JEG skal synge. De synger et par sange af Edith Piaf, Britta synger SIN sang, og det samme gør hendes veninder.

Da det bliver min tur stiger fra mit hjerte:

Altid frejdig, når du går
veje, Gud tør kende,
selvom du til målet når
først ved verdens ende.

Aldrig ræd for mørkets magt!
stjernerne vil lyse;
med et fadervor i pagt
skal du aldrig gyse.

Kæmp for alt hvad du har kært;
dø, om så det gælder,
da er livet ej så svært,
døden ikke heller.

Jeg må have sunget lige så inderligt, som jeg følte det, for der er meget stille bagefter og alle SER mig.

Vi begynder at tale med hinanden på kryds og tværs, og har et par hyggelige og fornøjelige timer før vi går til ro.
Som jeg sidder og fortæller om denne oplevelse føler jeg meget stærkt igen ordenes betydning, og jeg mærker en sitren i struben. I sandhed har jeg brug for ordenes balsam, der hvor jeg er nu. Føler at historien rækker ud og giver mig mod.

Næste morgen fortæller jeg Britta, at før jeg forlader denne by er NØDT til at tilbringe noget tid i kirken, hvor vi boede så tæt på kirkerummet, at der hang et skilt i soverummet med en henstilling om at være stille under messe.

Det er svært at sige farvel, veninderne er gået forud og jeg siger til Britta, at hun skal følge dem, hun går hurtigere end jeg, og vi HAR udvekslet mail adresser, så vi kan finde hinanden igen. Hun går, men kommer tilbage lidt senere. Hvad vi har oplevet sammen er noget helt unikt, og vi siger farvel endnu engang.

Hjerter

Jeg har ikke på noget tidspunkt haft fokus på noget specielt jeg skulle se, eller overvejet nogle kirker, jeg måtte besøge, og kirker er der mange af, og de historier der er tilknyttet dem er garanteret også værd at kende. Men det var ikke MIN Camino. Jeg besøgte de kirker mit hjerte bød mig, og kirken i Viana var én af dem.

Jeg ved ikke hvorfor netop denne kirke talte så stærkt til mig, men da jeg sidder der endnu engang begynder tårerne igen af løbe.

Og sådan sad jeg et par timer, før jeg var klar til at forlade den.

Jeg har ingen forklaring, og ingen erindring om at jeg var ked af det. Når jeg tænker på det i dag, får jeg den tanke at det var mit ubevidste der var i spil. En kræftknude så stor som min, kommer ikke fra den ene dag til den anden, så den har givet været under udvikling på det tidspunkt, og jeg har fået tanken, at Caminoen kaldte på mig for at hjælpe med at give mig styrke til det, der lå ude i min fremtid. Var tårerne fremtidens tårer, jeg ved det ikke, men gennem hele mit forløb har jeg ikke grædt så inderligt som jeg gjorde den dag, der i kirken i Viana.

Jeg har svært ved at forlade byen, så jeg går lidt rundt i byens gader.. og der ser jeg for FØRSTE gang HJERTERNE.

De viser sig for mig igennem en port. To træer, der er formet som hjerter, og de åbner mine øjne for de uendelig mange hjerter, jeg helt bogstaveligt møder efterfølgende på Caminoen. Hjerterne hos alle de mennesker jeg møder på min vej, men også de hjerter af sten som nu fanger min opmærksomhed.

Det skal senere vise sig at være noget, jeg tager med mig til Danmark, også her ser jeg nu hjerterne på min vej, og jeg undres til stadighed over dette fænomen. Først når vi er parate og åbner hjerte og sind begynder vi at SE.

Mit møde med Britta, som førte mig til kirken i Viana og den renselse, jeg følte i mit hjerte, dér i kirkens rum, vil for evigt være den største og smukkeste perle i min kæde af minder fra Caminoen.

Det bliver først på eftermiddagen, før jeg genoptager min vandring.

Jeg medbringer både kort og bog med informationer og beskrivelse af vejen, men på hele denne min første del af vejen til Santiago forbliver de i min rygsæk. Jeg går i blind tillid til, at alt nok skal ordne sig.

Jeg går med åbne sanser, suger indtryk, dufte og stemninger til mig og mærker hvordan det får mit hjerte og min bevidsthed til at svulme, min følelse af AT VÆRE og min følelse af FRIHED er alt overvældende.

Fortsættelse følger…

Vejen til indre styrke - del 3

På Caminoen kan man møde mange forunderlige mennesker og gøre nye opdagelser i menneskelivet. Hér kommer fortsættelsen af vandring blandt healere og smukke sommerfugle i naturens egen rytme.

af Marianne Uhr Pedersen

Efter at have taget afsked med Britta og den kirke i Viana, som hun førte mig frem til, og efter at have SET hjerterne, fortsætter jeg min vandring på Caminoen.

Jeg går med lette skridt, tænker ikke på, hvor jeg er på vej hen eller hvad dagen vil bringe, men følger bare de gule pile og muslingen.

Det er en dejlig dag, hvor varmen ligger som et let diset slør over landskabet, og jeg lader fødderne gå mens jeg betragter alt omkring mig.

Jeg stopper op og beundrer nogle græsstrå der danner et sindrigt mønster, og dér får jeg øje på en særlig smuk sommerfugl. Ja, rent faktisk er der mange. Så jeg tager mit kamera, som sidder hæftet til en buksestrop og forsøger at fange en sommerfugl med linsen.

Min intention er at få et billede af en smuk blå sommerfugl, som sidder med udbredte vinger.

Jeg forsøger at snige mig ind på dem, jeg forsøger at stå fuldstændigt stille og bare vente og jeg forsøger mig med lyn hurtige bevægelser, men lige lidt hjælper det, enten flyver de fra mig eller også slår de vingerne sammen i det øjeblik jeg trykker på udløseren.

Naturens rytme

Naturen har sin egen rytme og alene med viljen formår jeg ikke denne dag at nå mit mål, men vedholdenhed og målrettethed gjorde, at jeg blev ved med at forsøge, og det lykkedes mig da også mange dage og kilometer senere i Galicien (hvilket medførte en jublende sejrsdans).

Jeg undrede mig mange gange over HVORFOR det var så vigtigt for mig, det var jo bare en sommerfugl?

En tilsyneladende ligegyldig intention, en banalitet og dog en oplevelse der nu breder sig ud for mig. Som viser MIG nogle af de egenskaber, der giver mig den indre styrke, jeg trækker på i min kamp mod kræften og dens konsekvenser.

Tårerne triller bare

Den 11. april 2012 og ordene "Det bliver ikke din bedste dag" vil for altid stå mejslet ind i min erindring.

DEN dag var det sandkorn, der udviklede sig til at blive den hidtil største sorte perle i min kæde.

Jeg var gået alene til samtalen på Mamacentret, vel et forsøg på at overbevise mig selv om at det sikkert kun var en bagatel. Det var så sidste gang jeg gjorde det.

Fire ører hører mere end to og specielt da når den ene hjerne er gået i coma.

Jeg har uendelig mange gange hørt ordene "du skal kæmpe" og det er jo så sandt som det er sagt, problemet var bare, at der ligesom ikke fulgte en definition med.

Du godeste hvor ville jeg gerne KÆMPE!!!

Der gik næsten et år før det gik op for mig, at bare det at stå op hver morgen er en del af definitionen, selv at gå til købmanden - selv om man har det elendigt. Ja, "bare" at få tøj på og komme ud af døren. At smile selv om tårerne triller og det gjorde de da de mest uventede steder, foranlediget af de mest banale ting uden at være udtryk for at jeg var ked af det.

Jeg fandt hen ad vejen ud af, at det er en almen reaktion. De triller bare.

Så hvis kvinden bag jer i indkøbscenteret står med tårerne strømmende, så er det måske fordi…?

At TRO man er stærk er ikke nødvendigvis ensbetydende med, at man ER det, og at tiltænke sig selv egenskaber er ikke nødvendigvis ensbetydende med, at man også har dem.

Den følelse af ubetinget tillid, jeg havde fundet på Caminoen blev så sandelig testet, jeg har MANGE gange fundet styrke i erindringen om, hvordan jeg gik i en fast overbevisning om, at alt ordnede sig for mig, og det GJORDE det jo.

Som barn på ny

Jeg fik *ikke* et billede af en sommerfugl den dag, i stedet fik jeg et uforgængeligt minde, der ligger som en skinnende perle i mit livs historie, for der på vejen blev jeg som barn på ny og glemte tid og sted i min jagt på en sommerfugl.

Jeg fortsætter ud i den dejlige spanske sommerdag på vej mod Logroño.

Der er mange mennesker i byen og jeg frastødes af støjen, føler mig indeklemt, men det er sidst på eftermiddagen så jeg finder mig en seng i et stort herberg, og til min forundring og glæde finder jeg senere ud af, at lige over for mig har det franske par Charles og Anne Marie fundet en seng.

Efter det obligatoriske bad begiver jeg mig ud i byen for at finde noget at spise.

På et lille torv får jeg øje på healeren Jackie, og lidt længere borte sidder Carlos fra Tyskland.

Carlos har jeg også mødt flere gange hen ad vejen, og en aften i en lille by havde vi haft en lidt længere samtale, hvor Carlos blandt andet fortæller mig, at han før han tog på Caminoen boede i Hamburg og hed Heinz.

Han var på daværende tidspunkt gift, men konen havde forladt ham, så han sagde sit job op, solgte huset, tog navneforandring, og bestemte sig for at gå Caminoen frem til Santiago, i en forventning om at blive afklaret i forhold til fortid og fremtid.

Samhørighed

Jeg hilser glad på de kendte ansigter. Hen af vejen er der opstået et samhørigheds forhold med nogle af de mennesker jeg møder gang på gang, og snart følges Jackie, Carlos og jeg ud i Logroño for at finde et spisested.

Vi finder et sted på et lille torv, og da Carlos et kort øjeblik er fraværende betror Jackie mig at hun synes Carlos er den smukkeste mand hun nogen sinde har mødt. Alt afhænger som bekendt af øjnene der ser. Jeg HAR

da også bemærket, hvordan Carlos i smug har iagttaget Jackie. Der er spændinger i luften.

Nå for søren! tænker JEG, så har de jo et problem for Carlos taler kun tysk, og Jackie taler kun engelsk, men JEG taler begge dele, og ret godt endda, så efter at have siddet og betragtet de to dejlige mennesker et stykke tid, foreslår jeg at de taler gennem MIG.

Så jeg kaster mig ud i at oversætte fra engelsk til tysk, og fra tysk til engelsk... hvad de taler om har jeg ingen erindring om, jeg var dybt koncentreret. Efter knap to timer er jeg fuldstændig rundtosset og må fortælle at nu må jeg sige fra.

Jeg ved ikke hvordan det er gået Jackie og Carlos for jeg mødte dem ikke igen efter Logroño, så det må stå hen i det uvisse, men nysgerrig DET er jeg.

Alene om morgenen

Jeg kan bedst lide at starte med at gå alene om morgenen, at vågne langsomt mens jeg går og mærker hvordan dagen folder sig ud, helt frem til det første sted, hvor jeg kan købe min morgenmad. Hvor ER det en intens nydelse at sidde der på Caminoen og drikke dagens første kop kaffe.

Mad er vigtig, men kaffe er livsnødvendig for en ægte kaffedrikker.

Denne dag er helliget mit eget selskab, jeg SER, og jeg ER mens jeg vandrer ind i Riojadistriktet.

Vin fra Rioja er godt, men VINDRUERNE !!!

På et tidspunkt giver jeg efter for fristelsen og plukker mig nogle stykker da jeg pludselig mærker en hånd på min arm.

CHOCK!!! taget på fersk gerning, tankerne flyver gennem mit hoved, Amy HAVDE jo fortalt mig, at det var det samme som at stjæle og nu kommer straffen. Et spansk fængsel og jeg taler ikke et ord spansk.

En dyb stemme siger en hel masse på spansk og jeg forstår ikke et ord.

En stor tung hånd griber om min arm og jeg vender mig langsomt om og ser ind i et par venlige smilende øjne på en ældre mand.

Jeg ånder lettet op for måske slipper jeg med skrækken. Han trækker af med mig hen til en ANDEN mark og gør mig så forståeligt at de skal til at høste de HVIDE druer, og de er meget bedre.

Han gør tegn til en mand, der står lidt på afstand, og så fylder de en hvid bærepose med druer mens de står med store smil på de garvede ansigter.

Jeg er meget lettet og meget RØRT over den venlighed og den gestus, de viser mig og med let hjerte, men en tung bærepose, vandrer jeg videre.

Man deler

Jeg deler ud af min glæde og min overflod til højre og venstre, men efterhånden begynder jeg at gå og fundere over at FOR meget venlighed faktisk OGSÅ kan være en tung byrde at bære på i længen, så jeg efterlader resten af vindruerne ved foden af en trappe, som alle pilgrimme nødvendigvis må gå op ad, i håbet om at de vil glæde de næste der kommer forbi.

Ét af kendetegnene på MIN Camino er også, at man deler det, man har og tilsammen har vi alt vi behøver.
Jeg er nået frem til Navarette, og jeg bestemmer mig for, at det nu er tid til at se om jeg kan finde en internetcafe for at bestille en flybillet tilbage til Danmark. Jeg har nu en fornemmelse af hvor langt, og hvor hurtigt jeg går og jeg regner mig frem til, at hvis jeg stopper i Burgos så vil jeg dels have tid nok til at "lande" i Danmark inden min ferie er forbi, men også en større by som udgangspunkt for næste etape af Caminoen. At jeg skal gå videre er jeg ikke et sekund i tvivl om.

Og hvor nemt kan det da være!!!

Jeg kigger til venstre og ser en lille butik, som er dekoreret med spejlstumper overalt, den

får mig til at tænke på Aladdins Hule; der MÅ jeg ind. Og sandelig om ikke der også ligger baguettes og så er der sørme OGSÅ internet OG en printer... og det hele virkede.

Atter engang kommer det, jeg har brug for, til mig... TILLID !!!

DET krævede lige en opringning hjem til børnene i Danmark, som jo da godt nok syntes, at det var en vovelig færd, deres mor havde begivet sig ud på.

Helt ærligt, at GÅ tværs over Spanien.

Jeg er vældigt godt tilfreds med mig selv og livet da jeg efterfølgende sidder på en bænk og nyder en baguette og lidt pølse og ost med herligt koldt vand til.

Lyttede til indre stemme

Som jeg sidder her og skriver, vender følelsen af at være glad og let om hjertet tilbage.

Jeg GJORDE det, lyttede til min indre stemme og trodsede frygten.

Den gang var det anafylaktisk chok, nu er det kræft, men når jeg tænker på Caminoen, så fortæller den mig at jeg KAN. Frygt skal ikke være MIN herre (hm, undtaget når det gælder edderkopper).

Der er de vigtige kampe, og så er der dem der ikke er værd at kæmpe.

"Kæmp for alt hvad du har kært, dø om så det gælder. Da er livet ej så svært, døden ikke heller."

I vished om at hjemrejsen nu er på plads overgiver jeg mig atter til den frihed, der ligger i at være i nuet.

Jeg har oplevet fordomme og spørgsmålstegn ved det at jeg overnattede på herberg i fællesrum, og jeg havde vel også nogle selv inden jeg tog af sted, men som så mange andre fordomme så bunder de allermest i uvidenhed.

Erfaring kan man få på mange måder og man kan læse sig til meget, men der er nogen man KUN kan få ved at føle dem på egen krop, og det at sove sammen med vildtfremmede mennesker er èn af dem.

Sidst på eftermiddagen finder jeg DENNE dag en seng i et albergue i byen Ventosa. Jeg får næsten følelsen af at træde ind i et lille hotel. Det er et virkeligt pænt og velholdt lille sted og i gården bag huset er der en have med græsplæne og et lille springvand OG med en udbygning, hvor der står op til flere vaskemaskiner og to tørretumblere.

DET er luksus når man efterhånden har vænnet sig til at vaske tøj i hånden hver dag. Der er det sæt tøj man har PÅ, og så er der det sæt tøj man tager på når man er nået frem og har fået skyllet dagens støv af kroppen, for støvet og svedig DET bliver man. Nogle dage mere end andre.

Således befriet for dagens rutine hengiver jeg mig til afslapning inden jeg skal have fundet mig et sted hvor jeg kan indtage aftensmaden.

Hjælpen er nær

Det finder jeg så ved at gå lidt rundt i byens gader indtil jeg ser et sted med den efterhånden obligatoriske annoncering af en pilgrimsmenu.

På MIN vandring er der altid en mulighed for at købe et aftensmåltid, hvis ikke i nærheden så på det herberg eller refugium hvor jeg har valgt at slå mig ned for natten.

En tre rettes menu med vin til en pris, der typisk ligger på 9–13 Euro.

Der er kun et enkelt tomandsbord tilbage ellers er der fuldt hus. Jeg tager plads og lidt senere kommer tjeneren hen til mig. Jeg havde jo virkelig øvet mig i at sige på spansk, at jeg ikke kunne spise fisk og skaldyr, men hun forstod tydeligvis ikke hvad jeg sagde, så jeg begyndte at overveje om det var DENNE aften jeg måtte gå sulten i seng, men pludselig står der en kvinde fra et bord i nærheden og tilbyder sin hjælp.

Og tak til hende. Jeg indtog her det ypperste måltid. En sand FRYD for alle sanser og af en kvalitet, som jeg ikke kunne have fået bedre på en 4-stjernet restaurant i Danmark.

Midt i måltidet kommer en mand ind og ser sig søgende om efter et bord, den eneste ledige stol står ved mit bord, så jeg gør tegn til, at han er velkommen til at tage plads, hvilket han tager imod.

Vi skal jo alle have noget at spise, tænker jeg.

DET var en underlig oplevelse. Han holdt blikket stift rettet mod tallerkenen og på en måde føltes det faktisk mere grænseoverskridende at sidde og spise i tavshed sammen med en fremmed, end det gjorde at sove sammen med dusinvis af fremmede mænd og kvinder.

Tilbage til herberget og overkøjen i et ottesengs værelse. Det er den eneste gang jeg har oplevet at der ikke blev vekslet et eneste ord på værelset. Det føltes ret surrealistisk, og jeg forstår til dags dato ikke HVORFOR. Der lå ligesom et uudtalt påbud om ikke at tale, når man var kommet ind af døren, men jeg har ingen ide om hvor følelsen kom fra.

Må vi snakke for Gud?

Hvorfor skal man for øvrigt være stille på biblioteker og i kirker?

Jeg kunne forstå det, hvis folk virkelig sad og læste, men det er nu ikke min oplevelse, og jeg tror da så ganske bestemt ikke at Gud har noget imod, at man snakker normalt.

Næste morgen vandrer jeg så videre med en glæde, men også en forundring over de forskellige følelser og indtryk, jeg har fået med i min sjæls bagage fra byen Ventosa.

Det blev en dag der skulle bringe mig en mærkværdig oplevelse.

Hen ad vejen er hjertestenene begyndt at springe mig i øjnene; jeg søger ikke efter dem, men de tvinger mig til at stoppe. Jeg bøjer mig, samler dem op og putter dem i lommen.

Der ligger de så indtil jeg kommer til et sted, hvor jeg får den tanke at her skal jeg skille mig af med dem igen, og nogle kommer med mig hjem til Danmark.

Egentlig er det vel ligesom med de menneskehjerter man møder gennem livet ?

Nogle af dem har jeg måttet lægge fra mig igennem min vandring gennem kræften, de vejede for tungt i min "lomme".

På et tidspunkt kom jeg forbi et sted, hvor der ligger en cirkel af sten. Jeg ser det som et symbol på min verden og kommer til at tænke på mine børn og mit lille barnebarn, så jeg finder et hjerte i min lomme og placerer det i centrum. Det føles rigtigt.

Det er hen på formiddagen da jeg kommer til et sted, hvor jeg kan se lige og uendelig langt ud i "fremtiden". Men skridt for skridt, så kan man gå tværs over Spanien. Og hvad man ikke kan lave om på, det kan man lige så godt acceptere, så jeg fortsætter da bare.

Jeg har nok ikke været nærværende, for pludselig ser jeg en ung mand komme gående imod mig, han er tydeligvis pilgrim, men han udstråler en voldsom arrigskab, og jeg undrer mig…

Et stykke hen af vejen kommer han pludselig op på siden af mig, denne gang med vandrestav, og han viser mig kort, at han har snittet navne ind på steder, han har været, og jeg forstår, at det er en stav af en helt speciel betydning, som han tydeligvis havde glemt. Og ja, jeg forstår følelsen af, at der er ting, vi er knyttet til fordi de repræsenterer noget, der ikke kan gøres op i penge, og som er uerstattelige.

En "arrigtrold"

Han fortsætter frem og efter ca. 50 meter falder han ind i samme tempo som mig. Sådan går vi en god rum tid, og så stopper han og falder bagud.

Da jeg er ca. 50 meter foran HAM begynder han igen at gå.

Når JEG så stopper af èn eller anden grund går HAN foran og får det så igen til at passe med ca. 50 meter.

Vi udveksler ikke et ord og der er er så absolut intet og ingen inden for synsvidde.

Sådan fortsætter vi nogle timer. Der er høj sol og absolut ingen skygge at finde denne dag, indtil vi kommer til en form for kube, der er muret op ved siden af vejen, og her søger min "følgesvend" ind i skyggen.

Jeg har så ganske bestemt ikke lyst til at være inde i det lille rum med sådan en "arrigtrold", så jeg forsøger om jeg kan finde lidt skygge i ly af kuben.

Det er ikke nemt og efter lidt tid kommer "arrigtrolden" til syne i kubens åbning og gør tegn til at jeg skal komme indenfor, det gør jeg så ud fra en formodning om, at han måske er faldet lidt ned igen.

Han gør det forståeligt, at han er italiener og taler meget dårligt engelsk og jeg, taler ikke italiensk, men jeg forstår dog, at han har vandret sammen med to venner indtil han opdagede, at han har glemt sin stav, og nu er de gået fra ham.

Med viden kommer ofte forståelse og set i lyset af hans manglende sprogkundskaber går det op for mig, at det måske nok handler lige

så meget om angst og usikkerhed i forhold til fremtiden, og at det er mig, der har tolket det som arrigskab.

Vi vurderer andre ud fra de erfaringer og oplevelser vi selv har med i bagagen, men nogen gange, så tager vi altså så grusomt fejl.

Jeg byder ham et stykke chokolade, hvorefter han byder mig noget af sit vand.

Normalt drikker jeg ikke af andres flasker, men jeg føler instinktivt, at det er en "fredspibe" så der sidder vi som to indianere i en wigwam og deler chokolade og vand, og jeg siger ikke et ord om at jeg har mit eget vand. Det er irrelevant.

Efter hvilet går vi videre ved siden af hinanden, men det varer ikke længe før han falder bagud og så genoptager vi den tidligere rytme skiftevis foran og skiftevis bagved. På vej tværs over Spanien.

Vi bliver hinandens tryghed og underholdning denne dag hvor horisonten ikke byder på andet end uendelig store marker i mange nuancer af gyldent.
Helt frem til sidst på eftermiddagen, hvor han gør holdt på en top stigning, og mens jeg kæmper mig op på siden af ham, sender han en ordstrøm af italiensk imod mig, og jeg skimter et kirketårn i det fjerne.

Han vil fortsætte, så meget forstår jeg da af hans kropssprog men jeg har brug for et hvil og jeg kan jo lige så vel tale dansk som han kan tale italiensk så vi får sagt farvel med smil i en strøm af dansk og italiensk.

Efter et hvil fortsætter jeg frem mod byen forude. Jeg ser et skilt, der viser mod Santo Domingo, men jeg er så træt, at da jeg så et herberg lidt længere oppe ad en sidevej, beslutter jeg at NU må det være nok: Jeg næsten falder ind ad døren, da den bliver åbnet.

FANTASTISK

Der er ikke andre end mig. Tænk sig at have et helt herberg for sig selv, ingen pandelamper, ingen snorken, hosten eller raslen af poser.

Det er lige hvad jeg trænger til.

Efter den daglige rutine, går jeg ud til hospitaleroen i køkkenet for at give en hjælpende hånd, men det får jeg ikke lov til. Nu er det en mand, der kun taler spansk, jeg er i selskab med, så da maden er færdig, sidder jeg igen over for en fremmed mand uden kommunikation, men denne gang føles det nu meget naturligt og maden var god og rigelig.

Efter opvasken, som han også tager, gør han mig det klart, at han skal ind til Sct. Domingo, og hvis der kommer andre pilgrimme, så skal jeg bare lukke dem ind. Det håber jeg næsten ikke. Egoist.

Det gør der så alligevel.
Efter en times tid lyder der en kalden og jeg kigger ud. Hvad jeg kun kan beskrive som "fransk pludren" risler op imod mig fra en lille storsmilende lidt besynderlig udseende midaldrende kvinde. Jeg skynder mig ned for at lukke hende ind og viser hende op til et andet værelse end mit.

En total og bevidst udnyttelse af situationen; jeg trængte i den grad til at have et værelse helt for mig selv.

Sprogbarriere

Da den spanske mand kommer tilbage kan jeg godt se, at han ikke er helt tilfreds, men han taler kun spansk, kvinden taler kun fransk, og jeg taler dansk, engelsk og tysk. Det kan nu være praktisk med en sprogbarriere til tider.

Ved morgenbordet tager jeg til efterretning at jeg ikke skal løfte en finger for at hjælpe. Den franske kvinde forsøger at gøre sig forståelig ved hjælp af en ordbog. Reaktionen følger prompte. Hospitaleroen tager den ud af hånden på hende og anbringer den i vinduet, hvorefter han gør tegn til hende at spise.

Hun ser meget forundret ud på en meget "fransk" måde, uden at jeg dog kan definere det (måske var der lidt Edith Piaf over hende).

Det afholder hende dog ikke fra at blive ved med at "pludre" i min retning, selv om jeg HAR forsøgt at gøre det klart, at jeg altså ikke forstår et ord af hvad hun siger.

Jeg kan som tidligere sagt bedst lide at starte ud alene, så jeg er nok ekstra hurtig denne morgen.

Jeg fornemmer kvindens undren, men jeg har ikke lyst til at lytte til fransk pludren, og hun taler konstant.

Vil meget hellere lytte til vinden og fuglene.

Mæt og veludhvilet fortsætter min vandring mod nye indtryk og oplevelser.

Fortsættelse følger...

Vejen til indre styrke - del 4

I tre tidligere numre af Pilgrimmen har forfatteren til denne artikel beskrevet – meget personligt og ofte dybt fængslende – hvordan en vandring på Caminoen har hjulpet hende med at få det bedre med den alvorlige kræft. I denne del kommer hun videre ad vejen og til Burgos, som er målet for denne vandring. Hun spørger bl.a: Hvor ofte har jeg ikke sigtet efter et mål langt ude i fremtiden og bekymret mig om en fremtid som alligevel blev anderledes?

af Marianne Uhr Pedersen

Jeg starter ud med en god fart for at lægge afstand til den lille franske "sangfugl" (hende vender jeg tilbage til), og mens jeg lytter til naturen mærker jeg hvordan blodet begynder at pulsere og musklerne bliver bløde og spændstige. Jeg fylder mine lunger med den friske luft og fyldes med ren glæde over at være til.

Jeg vandrer videre mod vest og går gennem Santo Domingo. Jeg passerer en kirke og det foresvæver mig at jeg har læst noget om en kirke og en hane i byen, så jeg går over og ind gennem en dør, men blodet i mine årer synger sin egen sang og musklerne vil have mere, så jeg går ud igen og videre ud af byen, ud hvor verden er stor og udsynet frit.

Det er et godt stykke på den anden side af byen at jeg møder solsikkerne, som nonner der bøjer sig i en stille hilsen står de der med ranke rygge og et let skjult ansigt, og uvilkårligt bøjer jeg mit hoved let og hilser igen. I lange lige rækker står de mark efter mark og altid vendt imod mig, og hver gang bøjer jeg hovedet igen til en let hilsen. Det FØLES som den mest naturlige ting i verden.

Hvilket menneskeskabt værk kan måle sig med det at være under Guds åbne himmel, at blive hilst på og føle sig velsignet af "nonner", mens et orgelbrus skabt af naturens egne lyde fylder luften.

Moder Jord

Det kan være svært at sætte ord på følelser og stemninger, og det er heller ikke det, der optager mig dér på Caminoen, jeg tager bare imod med åbent sind.

Solsikkerne har rørt ved noget i mit hjerte, og da jeg længere fremme begynder at SE naturen omkring mig igen, åbnes mit sind for de langstrakte, gyldne og feminint svungne bløde marker og bakker.

Jeg stopper op og forundret indser jeg HVORFOR vi taler om "Moder Jord".

Man kan ikke SE og være bevidst hele tiden, vel?

Der skal nødvendigvis være TID til at mærke, TID til at fordøje og bearbejde, TID til at sortere og forstå, og TID til at revurdere og nyorientere.

Det var DET, der ramte mig så hårdt den dag jeg fik at vide, at jeg havde brystkræft. Frygten for MANGEL PÅ TID!

Det er egentlig underligt, vi vil ikke være gamle, men hvis alternativet bliver synligt... så er det DET vi ønsker os allermest.

Ydre og indre rejse

At vandre på Caminoen bliver beskrevet som at foretage en indre og en ydre rejse... sådan er det også at gå gennem et kræftforløb.

Med lægens ord blev jeg sendt på en rejse, jeg ALDRIG selv ville være taget på, og det eneste valg, jeg havde, var om jeg ville give op - eller kæmpe for mit liv.

Jeg er ikke den, der giver op uden kamp, men TRE gange var jeg ved at miste modet, og TRE gange kom skæbnen mig på forunderlig og uventet vis til hjælp, og så kæmpede jeg videre.

Allerede dagen efter diagnosen skulle jeg i en MR-scanner. Jeg havde fået at vide, at den larmede voldsomt og DET gjorde den, så da jeg ligger der inde i maskinen og leder efter et holdepunkt, der kan få mig igennem dette inferno af larm, kommer Caminoen mig til undsætning.

I tankerne rejser jeg tilbage til den morgen jeg starter min vandring fra Roncesvalles.

Jeg SER den smukke morgen og mærker køligheden i luften. SER mig selv gå ind i skovens skygge og lysspillet i træernes kroner. Mødet med Nina, det smukke spindelvæv, den lille franskmand og engang imellem trænger den monotone dunken fra scanneren igennem Men jeg kæmper mig tilbage på Caminoen, og det lykkes mig at holde støjen og angsten på afstand mens jeg ser og genoplever.

Skæbnen ville, at de første billeder ikke kunne bruges så jeg måtte igennem det en gang til, og selv om det var sværere anden gang (Jeg røg tilbage til Roncesvalles tre gange) så kom Caminoen mig til hjælp og gav mig den indre styrke til at holde ud.

En erfaring jeg tog til mig og har vendt mig imod så uendelig mange gange siden.

Livet ikke en selvfølge

" Skridt for skridt, så kan man gå tværs over Spanien" blev og ER mit mantra. Livet er ikke længere en selvfølge.

Men det er det stadig dér på Caminoen i 2009. Jeg tager stadig billeder af alt og alting, og denne dag når jeg frem til en lille by, hvor varmen ligger som en søvnig dyne over byens torv.

Mit blik fanges af nogle gamle frønnede skodder engang pæne og nymalede og så ganske lig utallige andre men nu fremstår de for mit øje som unikke med deres helt eget udtryk, præget af tiden og historien.

Jeg kredser lidt rundt for at få lige DEN vinkel, og så bliver jeg opmærksom på tre ældre mænd, der sidder på en bænk og betragter mig med åbenlys skepsis; det kan jeg sådan set godt forstå, så efter en pludselig indskydelse, går jeg over til dem og viser hvad jeg har set.

Efter at de alle har kigget på mit kameras optagelse, ser jeg lyset i øjnene hos én af de ældre herrer, mens et stort smil breder sig over det rynkede ansigt, han ser på mig og jeg ved at vi forstår hinanden uden ord.

Tiden og livet sætter sine spor på mennesker og på verden omkring os, men også i det er der en skønhed som ikke bliver MINDRE. Bare anderledes.

Alle lige

Jeg går lidt rundt i den lille by, trænger i den grad til en "con leche". Men uden held og jeg er på vej ud af byen, da en franskmand, jeg har mødt tidligere på dagen, kommer hen til mig og fortæller at han har fundet STEDET.

HURRA. Kaffen er reddet, men jeg bliver nu indlagt til en fortælling om, hvordan han har været på jagt med én fra det danske kongehus, men AK, jeg er en utrolig dårlig lytter. Jeg kigger på bladene i træet over mig mens jeg filosoferer lidt over livet og det faktum, at for Vorherre og på Caminoen er vi alle lige. Det er så inderligt ligegyldigt hvor mange mursten vi hver især ejer, vi går i samme retning og alle er vi underlagt naturen og universets vilje.

Som på Caminoen således også i livet. Hvor ofte har jeg ikke sigtet efter et mål langt ude i fremtiden og bekymret mig om en fremtid som alligevel blev anderledes?

Det er en lære, som jeg har taget til mig fra mit møde med døden. Ikke at jeg ikke var bevidst om det inden men NU glemmer jeg det aldrig mere.

Caminoen var for mig LIVET i al sin enkelhed. KRÆFTEN dets modsætning. På én eller anden surrealistisk måde føler jeg mig NU (jeg tør næsten ikke sige det...) privilegeret.

Jeg har fået en større indsigt i mig selv ved at gå Caminoen men jeg har også fået en større indsigt i mig selv ved at gå gennem mit kræftforløb, når ens udholdenhed og indre styrke bliver sat på spil, så kan man give op. Eller vokse.

Dybest set så tror jeg egentlig, at det er DET hele livet handler om: at vi får muligheden for at vokse og udvikle os som mennesker ved at opleve BÅDE godt og ondt OG gennem mødet med de mennesker der dukker op på vores "Camino".

Camino uden ur

Kaffen er god og lidt filosoferen over livet er altid godt, men jeg bryder ret hurtigt op og fortsætter ad min Camino helt frem til kl.14.30 den dag.

Jeg går bevidst ikke med ur ud fra den betragtning, at tiden ikke skal være en faktor mere end allerhøjest nødvendig, jeg vil hellere følge naturens egen rytme.

Det virker derfor absurd, at jeg ved hvad klokken er helt præcis, da vejen fører rundt om hjørnet på et hus i byen Vilorija, men det GØR jeg.

Solen står højt på himlen og jeg har kort forinden tænkt at jeg vil gå langt på denne perfekte dag, men sådan bliver det ikke, for hvad der møder mig er et skilt og døren ind til et refugium.

Hvad jeg oplever på Caminoen er, at mit "filter" i forhold til udefra kommende påvirkning bliver tyndt og jeg bliver stadig mere sensitiv over for stemninger og indtryk, og lige dér bliver jeg fyldt af fornemmelsen af at hér skal jeg stoppe dagens vandring.

Da jeg træder ind i det lidt mørke rum, er det første jeg ser, Paulo Coelho´s bog "Alkymisten" på et bord til venstre for døren, og så ved jeg, at min fornemmelse er "rigtig", der ER en mening med at jeg skal standse her.

Den bog har nemlig været medvirkende til at jeg i det hele taget følte Caminoens tiltrækning. Jeg har på intet tidspunkt været i tvivl om, at der var en mening med at jeg skulle på Caminoen; jeg var bare ikke på det tidspunkt klar over hvorfor. DET VED JEG NU!

Engle for oven

Da jeg går ind bagved for at finde min seng, er alle på nær én optaget men (Åhhh himmelske fryd). Der hænger ENGLE på de to loftstolper for enden af sengen og jeg véd bare, at der venter mig en god nats søvn.

Jeg kommer i snak med to svigerinder fra Canada som jeg efterfølgende møder flere gange hen ad vejen, og som bidrager til min undren og reflektioner over menneskers indbyrdes forhold og relationer.

Jeg sover som en baby den nat, og næste morgen forstår jeg hvorfor det var lige dér jeg skulle være.

Jeg er ved at være klar til at bryde op da en hospitalero kommer hen til mig og spørger om jeg ikke har glemt min mobil? Men nej, den er ikke min, men den tilhører én som allerede er gået videre, og som aftenen inden havde joket med, at hun ALTID glemte noget.

Vi står ansigt til ansigt og SER hinanden, og jeg ser, hvordan hendes øjne fyldes med tårer, der begynder at trille ned ad kinderne Jeg tager et skridt frem og omfavner hende, mens jeg siger "Vejen er også din".

Jeg har ingen ide om, hvor ordene kom fra eller hvorfor det var lige DET jeg sagde, men jeg véd, de gjorde en forskel, og at hun den efterfølgende vinter gennemførte Caminoen.

Efterlod noget...

Jeg har ikke tidligere set mig tilbage, men det gør jeg denne morgen, jeg efterlader noget af mit hjerte.

Det ER da egentlig utroligt så meget "hjerteblod", vi giver og modtager på vores vej.

Mennesker, der kommer og går.. for en kort bemærkning...for en lang bemærkning ...eller for evigt.

En smuk solopgang og længsel efter at møde flere hjerter og hjertesten får mig til at gå videre ud ad Caminoen.

Hvor ER verden da et vidunderligt sted. Louis Armstrong synger det så smukt i "What a Wonderful World", en sang jeg lyttede jeg til på min iPhone gennem hver kemobehandling som en påmindelse om hvorfor jeg underlagde mig selv en så barsk behandling.

Jeg når frem til byen Belorado omkring middagstid. Det er søndag og der er fest på byens torv så jeg køber mig en GRANDE con Leche og slår mig ned for en stund. Jeg tænker på Anne Marie og Charles og ærgrer mig over, at vi ikke fik byttet mailadresser sidst vi mødtes, og så hører jeg et glad råb og dér står de. SÅ godt kender jeg dem egentlig ikke og så dog alligevel; de er en del af min CAMINOFAMILIE!

Vi finder et lille brødudsalg og køber nogle baguettes og lidt ost og Charles går for at finde noget rødvin. Anne Marie betror mig at de har en krise, den ene går langsomt, hvor den anden går hurtigt og NU er de altså blevet uvenner.

At man er tæt knyttet betyder ikke nødvendigvis at man går i samme tempo i alt og altid.

Charles vender tilbage med rødvin og vi slår os ned i en park ved en lille flod. Gensynet skal fejres.

Jeg er tydeligvis "lynafleder", men efterhånden letter stemningen og det bliver ret så hyggeligt. Aldrig hverken før eller siden har jeg været med til at dele en flaske rødvin direkte fra flasken. Og sjældent har den smagt SÅ godt!

Vi slår følge videre frem indtil vi kommer til et sted, hvor der er et værelse til udlejning, vi siger "Buen Camino", og jeg fortsætter alene.

"Festmåltid"

Jeg finder min seng i et større alberque i Villafranca-Montes de Oca. Jeg går rundt i byen og ser et stort flot hotel. På stedet beslutter jeg, at det er tid til et festmåltid så jeg finder ind til restauranten, der ofte ligger et stykke inde bagved I hoteller på de kanter. Den ligner godt nok ikke helt hvad jeg havde forestillet mig, men derfor kan maden jo godt være en oplevelse, og DET bliver den.

Jeg bestiller en grøn salat til forret. Den kommer med stegte fedtede bløde løg og en halv liter olie, Ikke helt som forventet...

Og ind kommer også "den lille franske sangfugl", og med et stort smil og en kvidren slår hun sig ned ved mit bord. Nå ja, konversationen er egentlig ikke et problem for den klarer hun selv, jeg behøver kun at smile og nikke lidt engang imellem.

Hovedret. Jeg glæder mig til en GOD, saftig steak. -Ind kom den største, tyndeste og SEJESTE steak, jeg nogen sinde er blevet præsenteret for.

Giver op og beder om desserten. En budding i bæger bliver taget ud af køleskabet, der står inde i restauranten, hvorefter den serveres på en tallerken, hvor den blævrende hviler i en stor sø af noget, der ligner en vandet udgave af en karamelsauce.

SÅ KAN JEG IKKE KLARE MERE! Jeg må overgive mig til et anfald af en højest upassende latterkrampe, jeg gisper efter luft, mens tårerne triller ned ad kinderne. Aldrig har jeg fået serveret noget så elendigt, det er simpelthen så meget ved siden af, hvad jeg havde forestillet mig at det bliver en joke.

”Den lille franske sangfugl” ser rystet og meget forundret på mig, men vi taler ikke samme sprog. Stadig sulten betaler jeg men alligevel med et smil og drikkepenge til tjeneren, for hvor var det morsomt.

Her kommer jeg og falder for et flot udseende og så viser indholdet sig at være under AL kritik. Det forekommer mig at være en problemstilling, jeg har mødt før.

Stadig smågrinende finder jeg min seng for natten.

Guten morgen

Næste morgen begynder jeg at gå før det er helt lyst (jeg morer mig stadig), da der pludselig kommer en skikkelse brasende ud af mørket og maser sig forbi mig på den stejle sti.

”Good morning” lyder det og fra MIG kommer der et ”Guten Morgen”. Skikkelsen foran mig stivner i bevægelsen og vender sig imod mig. Det er en lille tæt kvinde, som nu bryder ud i en ordstrøm på tysk. ”Du talte tysk til mig”, siger hun og fortæller, hvordan hun har haft den mest forfærdelige nat med frygtelige mareridt, for vi skal igennem en STOR skov og hun er skrækslagen. Hun har tidligere mødt en underlig mand og hans hund, og nu har hun set ham igen og er frygtelig bange for at møde ham inde i skoven. Ud fra hendes beskrivelse genkender jeg en mand, jeg mødte den allerførste dag på vejen fra Roncesvalles, og jeg forstår hende.

Jeg havde også travlt med at komme på afstand af ham og den aura af ondskab, jeg fornemmede.
Hun har bedt til, at der vil komme en redning, og så kommer jeg der og taler hendes modersmål. Og selvfølgelig følges vi og vi kommer forbi manden og hans hund og begge er vi glade for ikke at være alene på vandringen gennem den KÆMPE store skov.

Det er så for øvrigt også det eneste vi har tilfældes.

Vi mødtes af nødvendighed og slog følge et stykke ad vejen, og da forudsætningerne ikke længere var til stede, skiltes vi og fandt hver VORES vej.

Af nødvendighed måtte jeg følges med læger, sygeplejersker og terapeuter gennem et langt sygdomsforløb. Nu er forudsætningen anderledes, så vi mødes kun ved korte og anspændte seancer. Jeg satser på, at vi en dag skilles helt.

Mod Burgos

Jeg nærmer mig Burgos og bliver glad men også vemodig, da jeg møder det første byskilt. Det skal nu vise sig, at der er lang vej endnu men målbevidst går jeg nu videre. og jeg går... og jeg går... og jeg går... ENDELIG kommer jeg ind til byen...og jeg går...og jeg går... og jeg går... HELT ind til katedralen, hvor jeg finder en seng i et refugium tæt ved.

Min rejse er slut for denne gang, og efter at have fundet en seng og have fået et bad går jeg ud i byen. Jeg finder en hyggelig restaurant fyldt med lokalbefolkning (som regel en garanti for god mad), og mens jeg nyder en GRANDE con leche får jeg ringet hjem til børnene og fortalt, at min vandring er slut for denne gang.

Stor er min glæde da jeg møder Anne Marie og Charles igen. Tydeligvis er den ægteskabelige lykke genoprettet og vi får sagt farvel med knus og kram og TAK for de oplevelser og de skridt, vi har delt. Samt en aftale om at holde kontakten.

Næste dag kører jeg med bussen tilbage til Pamplona, hvor jeg lejer mig ind på et hotel i et par dage inden jeg skal flyve via Madrid til København. Jeg er ikke helt klar til at vende tilbage til hverdagen i Danmark igen.

En tilværelse så ENKEL, hvor jeg har tilladt mig selv at lade forsvarsværkerne falde, har gjort mig for sensitive, og jeg må nødvendigvis retablere dem for at kunne "falde ind" i det hjemlige miljø igen.

Frygten for at dø og det lange sygdomsforløb, hvor jeg måtte underkaste mig og have tillid til behandlingssystemet og det sundhedspersonale, jeg kom i hænderne på, nedbrød også mine forsvarsværker og jeg blev hudløs.

Jeg fik hurtigt bygget mit forsvarsværk op igen efter Caminoen.

Jeg arbejder stadig på at bygge det op efter kræften.

Der er for MIG så mange ligheder mellem min indre og ydre rejse på Caminoen og den indre og ydre rejse som kræften sendte mig ud på. Den ene var selvvalgt (og VAR den nu det ?) den anden blev mig påtvunget, BEGGE har de forandret og udviklet mig...

HELDIGVIS var jeg på Caminoen først. DER fandt jeg en tillid til mig selv og universet som jeg har kunnet finde styrke i når det var sværest.

Jeg vendte hjem fra Caminoen som et menneske med en større selvindsigt, det gør jeg også fra min udviklingsrejse gennem kræften.